

Arrest

nr. 172 780 van 2 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zimbabwaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. Lips, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U werd op 7 juli 2016 in het Engels gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'CGVS') in het Transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel van 9.40 uur tot 12.40 uur. Uw raadsman, Mr. Peter J.P. Lips, was tijdens de volledige duur van dit gehoor aanwezig.

U verklaarde de Zimbabwaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Buhera. U bent een etnische Shona en Anglicaans christen. U groeide op in het dorp Chimombe. Toen u secundair onderwijs volgde, woonde u in Harare. In 1985 kreeg u uw eerste kind, Clagget Matorera. U woonde slechts een jaar samen met zijn vader. In 1987 studeerde u 3 jaar aan het Belvedere Teacher's college.

In 1990 werd u als lerares aangeworven door de Kambuzuma 2 high school, een overheidsschool. In 1993 kreeg u een dochter, C., en in 1995 trouwde u met haar vader, T.M.. In 1996 kregen jullie nog een zoon, Mu.. In 2000 werd u lid van de oppositiepartij MDC (Movement for Democratic Change). U vergaderde op regelmatige basis met de leden van de vrouwenliga van de MDC. U had geen specifieke functie binnen MDC, maar was steunend lid. In de Kambuzuma 2 high school werd u aangesteld als 'guidance and counseling teacher'. In die hoedanigheid probeerde u leerlingen die niet goed functioneerden op school advies te geven en oplossingen te bieden om beter te functioneren. U maakte ook deel uit van een comité waarin ouders en mensen van het onderwijzend personeel zetelden. Als 'guidance and counseling teacher' merkte u dat leerlingen soms te laat kwamen en in slaap vielen tijdens de les. Uit gesprekken bleek dat deze leerlingen gerekruteerd waren door leiders van jongerenmilities van de regeringspartij Zanu-PF. Ze werden aangezet om te spioneren bij tegenstanders van het regime en ook om in opdracht van de leiders van deze militie personen te bedreigen, af te troeven en zelfs te doden. De jongeren die door deze militie werden gerekruteerd werden dikwijls verplicht om laat op te blijven en daarom kwamen ze dikwijls te laat op school en vielen ze ook in slaap tijdens de les. U meldde dit bij het schoolhoofd, die u de toestemming gaf om de leerlingen te overtuigen zich op hun onderwijs te concentreren en niet op geweld. Eind 2004 sprak u ter gelegenheid van de wekelijkse bijeenkomst op school ongeveer 500 leerlingen toe over het probleem van rekrutering door militie. U moedigde hen aan om zich op hun scholing toe te leggen in plaats van naar bijeenkomsten van de militie te gaan. U vermoedt dat er leerlingen waren die gevolg gaven aan uw boodschap. In januari 2005 had u de indruk dat u werd gevolgd. In februari 2005 woonde u in Kambuzuma, in de buurt van de school waar u werkte, een avondlijke meeting bij van de vrouwenliga van de MDC. Na de meeting, op weg naar huis, werd u door 2 jongeren verplicht om hen te volgen. Ze namen u meer naar het politiekantoor van Warren park. U werd naar een kamer gebracht. Tijdens de 2 nachten die u in deze kamer doorbracht werd u verkracht door iemand die u niet kon zien, maar wiens stem u herkende als deze van iemand die in het politiekantoor aanwezig was. Overdag werd u door de politie ondervraagd waarom u kinderen politiek onderwees en tegen de regering opzette. U vermoedde dat één van de leerlingen u verraden had. U zei tegen de politie dat u enkel de leerlingen probeerde te overtuigen om het rechte pad te volgen, met name naar school te gaan. Na 3 dagen werd u vrijgelaten, op voorwaarde dat u zich wekelijks op het politiekantoor zou aanbieden. U belde S.C., de leidster van de vrouwenliga van de MDC, met het verzoek u te komen halen. Zij bracht u naar haar huis in Belvedere. Uw man, uw dochter C. en uw zoon Mu., kwamen u daar vervoegen. U vroeg advies aan S.C. en zij raadde u aan om te vertrekken uit het land. Ze contacteerde een reisagent, die een visum voor het Verenigd Koninkrijk voor u verkreeg. U had al een Zimbabwaans paspoort, omdat u regelmatig voor handelsdoeleinden naar Zuid-Afrika reisde. In maart 2005 vertrok u naar het Verenigd Koninkrijk. U kreeg er kost en inwoning van een familie die u in de kerk had leren kennen, in ruil voor huishoudelijke taken en de zorg voor de kinderen. In 2009 deed u een asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk, op basis van de problemen die u in Zimbabwe had gekend. U kreeg een negatieve beslissing na uw eerste en na uw tweede interview en u tekende beroep aan. U volgde het beroep niet op en weet niet of hierin al een uitspraak is gevallen. Omstreeks eind 2010 ontdekte men tijdens een medisch onderzoek in het Verenigd Koninkrijk dat u HIV positief was. U kreeg een behandeling. U ging een relatie aan met M.P., een Brit. U verloofde zich met hem. Op 6 december 2015 reisde u naar Zuid-Afrika, met de intentie om naar Zimbabwe terug te keren. U wilde na 10 jaar afwezigheid uw kinderen terug zien en u wilde nagaan of u zich niet in Zimbabwe kon vestigen. U reisde naar Zuid-Afrika, nam daar een bus en stak in Beight Bridge illegaal de grens met Zimbabwe over. U ging naar Chegutu, bij een vriendin, Muk.. U bleef er 6 dagen en ging dan naar uw dorp, Chimombe. U wilde de mogelijkheid nagaan om er u opnieuw te vestigen. Het huis waar uw sibilings woonden toen u in 2005 Zimbabwe had verlaten, bleek niet meer bewoonbaar. Van het dorpshoofd van Chimombe vernam u dat uw zus A. en uw broer H. door onbekenden waren vermoord. Het dorpshoofd zei dat hij u in het dorp niet kon beschermen. U keerde daarom terug naar Chegutu. U zag in december 2015 uw kinderen terug in Harare; zij woonden intussen niet meer bij uw echtgenoot, die een andere vrouw had. Toen u met Muk. in een shopping mall in Harare was, zag u de man die u destijds had verkracht. Hij staarde naar u. U besloot daarop naar het Verenigd Koninkrijk terug te keren. In januari 2016 begaf u zich naar Harare om uw mogelijkheden om te reizen na te gaan. U vroeg via een reisagent een Zimbabwaans paspoort op uw naam aan en u begaf zich in februari 2016 naar Harare om er uw vingerafdrukken te laten nemen voor de aanmaak van dit document. In mei 2016 begaf u zich opnieuw naar Harare, waar u tevergeefs een visum voor Ierland probeerde te verkrijgen. In juni 2016 werd u in Harare een visum voor Frankrijk afgeleverd. Op 2 juni 2016 vertrok u vanop de luchthaven van Harare, waar uw vriendin Muk. iemand had omgekocht, met tussenbestemming Zuid-Afrika en eindbestemming België. U wilde in België de Britse ambassade lokaliseren en een poging ondernemen om naar het Verenigd Koninkrijk terug te keren. Op 9 juni 2016 werd u door de Federale Politie op de luchthaven van Zaventem tegengehouden wegens onduidelijk reismotief. Op 14 juni 2016 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of 'een reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat een aantal elementen uit uw asielrelaas volstrekt niet verenigbaar zijn met een 'gegronde vrees voor vervolging', noch met een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade'.

Zo verklaarde u dat u in maart 2005 naar het Verenigd Koninkrijk reisde (gehoor CGVS, p. 4). U zei dat u Zimbabwe toen verliet omwille van het gevaar (gehoor CGVS, p. 12). Gevraagd of de redenen die u toen aanhaalde in het kader van uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk dezelfde waren als deze die u in voorliggende asielaanvraag in België aanhaalde, antwoordde u 'Ja, het zijn nog steeds dezelfde redenen' (gehoor CGVS, p. 12-13). Gevraagd wanneer u asiel vroeg in het Verenigd Koninkrijk, stelde u dat dat in september 2009 was (gehoor CGVS, p. 13). De vaststelling dat u 4 en een half jaar wachtte vooraleer in het Verenigd Koninkrijk asiel te vragen laat toe om de ernst van uw ingeroepen vrees voor vervolging of van het risico op het lijden van ernstige schade te betwijfelen. Wanneer u later tijdens het gehoor gevraagd werd wat uw plannen waren in het Verenigd Koninkrijk, antwoordde u 'Niets, ik wilde veilig zijn' (gehoor CGVS, p. 22). Toen de protection officer opwierp 'Maar toch vroeg u pas na 4 jaar asiel in de UK', antwoordde u andermaal dat u alleen veilig wilde zijn (gehoor CGVS, p. 22). Toen de protection officer u daarop zei dat 4 jaar toch erg lang was om uw verblijf veilig te stellen in het Verenigd Koninkrijk, antwoordde u 'Ik wist van niets; pas later vernam ik het hoe ik dat kon doen' (gehoor CGVS, p. 22). Later stelde u bij de vraag wat uw plannen waren in het Verenigd Koninkrijk 'Ik wilde er blijven' en 'Ik wilde mijn kinderen laten komen' (gehoor CGVS, p. 22). Indien u werkelijk Zimbabwe verliet in 2005 omwille van het gevaar en uw veiligheid wilde garanderen in het Verenigd Koninkrijk, er wilde blijven en uw kinderen wilde laten overkomen, is het niet aannemelijk dat u zich 4 en een half jaar volstrekt geen vragen zou hebben gesteld over hoe u deze plannen zou realiseren en welke mogelijkheden hiervoor voorhanden waren in het Verenigd Koninkrijk, temeer omdat u een relatief hooggeschoolde vrouw bent, met een lerarenopleiding, die nota bene een probleemoplossende rol zou hebben vervuld als 'guidance and counseling teacher' (gehoor CGVS, p. 10 en 11).

Wanneer u werd gevraagd of u een beslissing kreeg in uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk, antwoordde u dat u zowel na het eerste interview als na het tweede interview een negatieve beslissing kreeg en dat u daarna in 2012 in beroep ging (gehoor CGVS, p. 13). Gevraagd naar het resultaat van dat beroep, zei u dat u in 2014 naar uw vriend M.P. verhuisde en geen resultaat zag (gehoor CGVS, p. 9,13). Gevraagd of het zou kunnen dat er intussen al een beslissing is gevallen in uw beroep van uw asielaanvraag [in het Verenigd Koninkrijk], antwoordde u dat u het niet weet (gehoor CGVS, p. 13). Gevraagd of u uw nieuw adres doorgaf aan Home Office toen u verhuisde, zei u dat dat niet nodig was omdat M.P. in dezelfde straat woonde als de familie waar u voordien verbleef (gehoor CGVS, p.13). U voegde eraan toe dat wanneer de familie waar u voorheen woonde een beslissing voor u zou hebben gekregen, zij u dat zeker zou hebben gezegd, maar dat zij u niets zeiden. U opperde nog de mogelijkheid dat er misschien een beslissing zou zijn genomen toen u in Zuid-Afrika zat (gehoor CGVS, p.13). Wanneer u werd gevraagd waarom uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk werd geweigerd, antwoordde u 'Misschien legde ik het niet goed uit' (gehoor CGVS, p. 20). Gevraagd wat er in de weigeringsbeslissing stond, antwoordde u merkwaardig genoeg dat u het niet precies meer weet (gehoor CGVS, p. 20). Gevraagd of niemand u uitgelegd heeft wat er in de beslissing stond, antwoordde u andermaal dat u niet meer precies weet waarom u geweigerd werd (gehoor CGVS, p. 20). Al deze verklaringen getuigen van erg weinig belangstelling voor de door u ingezette asielprocedure in het Verenigd Koninkrijk; u liet niet alleen na om de asielinstantie te laten weten waar u verbleef, maar u weet ook niet of er al een beslissing is gevallen in beroep, en u bent vergeten wat er in uw weigeringsbeslissing stond. Indien de asielprocedure werkelijk een middel voor u was om uw veiligheid in het Verenigd Koninkrijk te garanderen en te vermijden dat u naar Zimbabwe zou moeten terugkeren uit 'vrees voor vervolging' of wegens een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou men toch verwachten dat u uw asielprocedure nauwlettend zou opvolgen.

Verder verklaarde u in december 2015 naar Zimbabwe te zijn teruggekeerd, om uw kinderen na 10 jaar terug te zien en om na te gaan of u zich opnieuw in Chimombe village kon vestigen (gehoor CGVS, p. 13). Dat u de beslissing nam om in december 2015 vrijwillig naar Zimbabwe terug te keren en er in korte tijd verschillende keren (vanuit Zuid-Afrika) naartoe te reizen (gehoor CGVS, p. 6-8,13), roept evenzeer vragen op bij de ernst van de door u ingeroepen vrees of risico (zie verder).

Tot slot kan nog worden opgemerkt, dat –ondanks uw bewering dat u nog steeds gevaar loopt in Zimbabwe (gehoor CGVS, p. 21)- u pas op 14 juni 2016 asiel vroeg in België, terwijl u reeds op 9 juni 2016 door de politie op de luchthaven van Zaventem werd tegengehouden (zie verslag BN/1602059/16 dd.9/6/2016 in het administratief dossier). U maakte op 9 juni 2016, toen u door de luchthavenpolitie werd geïnterpelleerd, geen melding van enig probleem in Zimbabwe en u verklaarde bovendien dat u

voor de eerste keer het Afrikaanse continent verliet (zie hogervermeld verslag), wat volkomen in strijd is met uw bewering in het kader van voorliggende asielaanvraag dat u gedurende 10 jaar in het Verenigd Koninkrijk leefde (gehoor CGVS, p. 13). U verklaarde tegenover de luchthavenpolitie dat u via het internet een interessante reisbestemming heeft gezocht en België wilde ontdekken. De laattijdigheid van uw asielaanvraag en de vaststelling dat u gedurende 5 dagen voorhield dat u als toerist België wilde bezoeken roept bijkomende vragen op bij de ernst van de door u ingeroepen asielmotieven in het kader van huidige asielaanvraag.

Voorgaande bedenkingen hypothekeren in negatieve zin de ernst van door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' en van het 'risico op het lijden van ernstige schade'.

Daarnaast kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt over de verklaringen die u aflegde en de motieven die u aanhaalde in het kader van voorliggende asielaanvraag.

Ten eerste kunnen enkele opmerkingen worden gemaakt over de risico's die u nam bij uw terugkeer naar Zimbabwe.

U verklaarde in december 2015 vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Zuid-Afrika te zijn gereisd (gehoor CGVS, p. 4-5). U zei dat u bang was om naar Zimbabwe terug te gaan en daarom naar Zuid-Afrika ging (gehoor CGVS, p. 5).

Uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw recent verblijf in Afrika echter verschillende keren –weliswaar volgens u illegaal- naar Zimbabwe zou zijn gereisd vanuit Zuid-Afrika (gehoor CGVS, p. 5). Gevraagd waarom u van Zuid-Afrika naar Zimbabwe ging, antwoordde u 'Ik wilde mijn kinderen zien' (gehoor CGVS, p. 5). Indien u werkelijk bang was voor eventuele problemen in Zimbabwe is het echter merkwaardig dat u uw kinderen niet naar Zuid-Afrika liet komen, in plaats van zelf naar Zimbabwe te gaan. Op de vraag van de protection officer waarom u dat niet deed, antwoordde u 'Ik kon dat niet doen, ik wilde hen eerst lokaliseren en ze dan naar mij laten komen' (gehoor CGVS, p. 5). Deze verklaring overtuigt niet, omdat men van iemand die de situatie in Zimbabwe eerst wil aftasten/inschatten zou verwachten dat ze naar manieren zou zoeken om haar kinderen eerst in een buurland van Zimbabwe te ontmoeten dan in Zimbabwe zelf, waar ze mogelijks (opnieuw) problemen zou krijgen. Temeer omdat uit uw verklaringen blijkt dat u aan het einde van uw verblijf in Afrika uw twee kinderen wel zou hebben meegenomen naar uw zus in Zuid-Afrika (gehoor CGVS, p. 9-10), zodat dit niet onoverkomelijk was.

Verder stelde u dat u bij uw terugkeer naar Zimbabwe in 2015 in Chegutu verbleef, dat volgens uw verklaringen ver van Harare ligt waar u in 2005 problemen kreeg (gehoor CGVS, p. 6). U suggereert hiermee dat u bezorgd was over uw veiligheid. Uit uw latere verklaringen blijkt echter dat u zich tijdens uw verblijf in Zimbabwe toch diverse keren naar Harare begaf; met name in januari 2016, om er te bekijken hoe u kon reizen (gehoor CGVS, p. 7); in februari 2016, waar u zich naar het kantoor begaf waar u een paspoort kon verkrijgen om er uw vingerafdrukken te laten nemen (gehoor CGVS, p. 7-8). Later, in mei 2016, ging u opnieuw naar Harare om er naar de Ierse ambassade te gaan voor het aanvragen van een visum (gehoor CGVS, p. 8). In juni 2016 ging u dan naar de Franse ambassade in Harare om er een visum te verkrijgen (gehoor CGVS, p. 7). De vaststelling dat u nog diverse keren naar Harare ging en zelfs een keer om een paspoort met uw identiteitsgegevens te verkrijgen, wat contact met de Zimbabwaanse autoriteiten veronderstelt, roept vragen op bij de ernst van uw beweerde vrees te worden vervolgd of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen. Op uw paspoort staat overigens ook vermeld dat Zimbabwe uw 'country of permanent residence' is, wat bevreemdend is indien u werkelijk pas in december 2015 naar Zimbabwe terugkeerde en de vermelding 'accountant' in de rubriek 'profession' is ook niet verenigbaar met uw bewering dat u (gedurende 15 jaar) lerares was in Zimbabwe (gehoor CGVS, p. 11).

Nadat de protection officer er u attent op maakte dat er in uw paspoort een stempel van de luchthaven in Harare stond, gaf u ook toe dat u bij uw vertrek uit Zimbabwe in juni 2016 vanuit de luchthaven van Harare via Zuid-Afrika naar België reisde (gehoor CGVS, p. 22). U verklaarde dat uw vriendin Muk. er voor zorgde dat u probleemloos via de luchthaven kon reizen door iemand om te kopen (gehoor CGVS, p. 22). Het roept echter vragen op dat u aanvankelijk zei dat u in december 2015 vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Zuid-Afrika reisde, omdat het te gevaarlijk was om via de luchthaven van Zimbabwe te reizen (gehoor CGVS, p. 5), maar dat u op het einde van uw verblijf, toen u Zimbabwe volgens uw verklaringen andermaal verliet uit 'vrees voor vervolging' of omwille van het 'risico op het lijden van ernstige schade' wel het risico nam om via de luchthaven van Harare te reizen (gehoor CGVS, p. 22). U verklaarde nochtans verschillende keren op illegale wijze van Zimbabwe naar Zuid-Afrika te zijn gereisd via Beight bridge (gehoor CGVS, p. 4,6), zodat u dat in principe en vooral uit veiligheidsoverwegingen ook had kunnen doen voor uw laatste reis van Zimbabwe naar Zuid-Afrika.

De hierboven vermelde risico's die u nam roepen bij voorbaat vragen op bij de ernst van voorliggende asielaanvraag.

Voor wat de ingeroepen motieven voor uw huidige asielaanvraag betreft kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Vooraf kan worden opgemerkt dat de vaststelling dat de Britse asielinstanties 2 keer een negatieve beslissing namen in uw asielaanvraag, vragen oproept bij de gegrondheid/ geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven in het kader van voorliggende aanvraag, vermits u beweerde dat de motieven die u in het Verenigd Koninkrijk inriep dezelfde zijn als deze die u in het kader van huidige asielaanvraag inroept (gehoor CGVS, p. 12-13).

U verklaarde in het kader van voorliggende asielaanvraag vervolging te hebben ondergaan omdat u als 'guidance and counseling teacher' leerlingen afraadde om jongerenmilities van de regeringspartij Zanu-PF te vervoegen (gehoor CGVS, p. 10-11,14-15). De geloofwaardigheid van de verklaringen die u hierover aflegde, kan echter om verschillende redenen worden betwist.

U stelde dat u in de hoedanigheid van 'guidance and counseling teacher' van leerlingen hoorde dat ze de jongerenmilities van Zanu PF vervoegden (gehoor CGVS, p. 14-15). Gevraagd wie de jongeren opdrachten gaf binnen deze milities, zei u te denken dat het van de regerende partij uitging (gehoor CGVS, p. 15). Op de vraag of u de leerlingen vroeg wie concreet hen opdrachten gaf, antwoordde u ontkennend en dat ze zeiden dat het de Zanu-PF partij was (gehoor CGVS, p. 15). Ook bij herhaling van de vraag zei u dat u hen niet vroeg (gehoor CGVS, p. 15). Op de vraag of u zich kon inbeelden wie hen dat vroeg, antwoordde u dat het jeugdleiders van Zanu- PF waren, maar dat u hun namen niet kent (gehoor CGVS, p. 15). Gevraagd waar de jongeren van de milities juist samenkwamen, moest u ook het antwoord schuldig blijven (gehoor CGVS, p. 15). U verklaarde verder dat de leerlingen u zeiden dat ze personen moesten mishandelen of zelfs doden. Op de vraag of zij u namen gaven van personen die zij moesten mishandelen of doden, antwoordde u dat u hen dat niet vroeg (gehoor CGVS, p. 15). Gevraagd naar namen van kinderen die u dit toevertrouwden, bleef u eveneens het antwoord schuldig (gehoor CGVS, p. 15). Ook al verklaarde u dat dit zich eind 2004 –dus ruim 11 jaar geleden- afspeelde, dan nog wekt het verbazing dat u toen geen namen vroeg van opdrachtgevers of van mensen die moesten worden mishandeld of gedood en dat u zich evenmin namen herinnert van leerlingen die u dit toevertrouwden. Gevraagd waarom u er geen gebruik van maakte om de leerlingen meer details te vragen over de opdrachtgevers, over de precieze plaatsen waar ze samenkwamen en over de namen van de personen wie zij moesten mishandelen of doden, antwoordde u dat het zinloos was en dat u er hen gewoon van wilde weerhouden om bij die milities te gaan en hen wilde aanzetten om hun scholing verder te zetten. U voegde eraan toe 'Ik zou niet weten wat ik met die namen had moeten doen als ze mij die hadden gegeven' (gehoor CGVS, p. 16). U verklaarde tijdens uw gehoor echter ook lid te zijn van de oppositiepartij MDC en elke vrijdag bijeenkomsten te hebben bijgewoond met de leden van de vrouwenliga van de MDC (gehoor CGVS, p. 18-19). U stelde dat u tijdens de laatste bijeenkomst van de vrouwenliga over de jongerenmilities van Zanu-PF sprak (gehoor CGVS, p. 18). Het lijkt toch een uitgelezen opportuniteit om als lid van een partij die in 2004-2005 tegen de regeringspartij Zanu-PF strijd leverde, zoveel mogelijk informatie (met name namen van leiders, plaatsen van bijeenkomst en de bedenkelijke praktijken van mishandeling en moord door deze jongerenmilities van Zanu-PF) te verzamelen over feiten die ertoe konden bijdragen om deze regeringspartij in diskrediet te brengen en deze met uw partijgenoten en –oversten van MDC te delen. Dat u zegt dat u niet zou weten wat u met die namen had moeten doen als ze u die hadden gegeven, doet dan ook twifelen aan uw beweerde betrokkenheid/engagement bij MDC.

Daarnaast verklaarde u dat u op het einde van 2004 op de school waar u les gaf een 500-tal leerlingen toesprak en hen ontmoedigde om de bijeenkomsten van jeugdmilities van Zanu-PF bij te wonen en adviseerde zich te concentreren op hun scholing (gehoor CGVS, p. 16). 2 maanden later werd u na een meeting van de vrouwenliga van de MDC door 2 jongeren onder dwang meegenomen naar het politiekantoor van Warren Park. U stelde te vermoeden dat er misschien leerlingen waren die uw raad hadden gevolgd en niet meer naar bijeenkomsten van de milities gingen en dat deze leerlingen onder bedreiging van de leiders van de milities uw naam hadden gegeven (gehoor CGVS, p. 17). Naast de vaststelling dat het risicovol lijkt om u als leerkracht van de Kambuzuma 2 high school, een overheidsschool (gehoor CGVS, p. 11), in het publiek tegenover 500 leerlingen, uit te spreken tegen het bijwonen van vergaderingen van de jongerenmilities van de overheidspartij, kon na het gehoor door het CGVS ook worden vastgesteld dat u hierover afwijkende verklaringen aflegde in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna 'DVZ'). Daarin staat dat u gearresteerd werd naar aanleiding van een schoolbijeenkomst en betrapte werd terwijl u de ouders tegen de huidige regering opzette (vragenlijst CGVS; zie geschreven bijlage 'Asielrelaas'). Tijdens het gehoor door het CGVS verzekerde u echter dat er tijdens uw toespraak voor de (500) leerlingen op school niemand anders aanwezig was behalve u en de leerlingen; er was helemaal geen sprake van ouders van leerlingen die u zou hebben toegesproken of wie u tegen de regering zou hebben opgezet. U situeerde uw arrestatie tijdens het gehoor door het CGVS ook 2 maanden na de toespraak voor de leerlingen, met name op een moment dat u zich van een MDC meeting met de vrouwenliga naar huis begaf, hetgeen ingaat tegen uw verklaring in de vragenlijst dat u naar aanleiding van een schoolbijeenkomst werd gearresteerd (vragenlijst CGVS; zie geschreven bijlage 'Asielrelaas'). U stelde overigens in de

vragenlijst van het CGVS na een week te zijn vrijgelaten (vragenlijst CGVS; zie geschreven bijlage 'Asielrelaas'), terwijl u tijdens het gehoor door het CGVS verklaarde dat u 3 dagen zat opgesloten (gehoor CGVS, p.18-19). Deze incoherenties roepen bijkomende vragen op bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U verklaarde verder tijdens het gehoor door het CGVS dat u tijdens de 2 nachten dat u zat opgesloten in een kamer in een politiekantoor door een man werd verkracht (gehoor CGVS, p. 18). Gevraagd of het iemand van de politie was die u verkrachtte, antwoordde u dat u dat denkt; u zei dat u hem nooit heeft kunnen zien omdat het donker was, maar dat u zijn stem herkende als deze van iemand die in het politiekantoor was tijdens uw detentie (gehoor CGVS, p. 18). Uw verklaring dat u hem niet zag, roept vragen op bij uw latere bewering dat u de man die u in 2005 verkracht had in een kamer in een politiecel na uw terugkeer naar Zimbabwe in 2015, in een shopping mall in Harare terugzag (gehoor CGVS, p. 23). Vreemd genoeg maakte u in de vragenlijst van het CGVS volstrekt geen melding van uw verklaring dat u de man die u in 2005 verkrachtte, in 2015 terugzag in Harare. U verantwoordde dit door te stellen dat de vrouw [van de DVZ] u zei dat u alles bij het tweede gehoor moest zeggen (gehoor CGVS, p. 23). Niettemin is het opmerkelijk dat u dit cruciale element onvermeld liet in de vragenlijst van het CGVS. U legde een medisch attest voor van Dr. F.M. (dd. 6/7/2016), waarin staat dat u verklaart door 1 persoon te zijn verkracht in 2005 en dat u in een poging om de persoon af te weren, verwondingen opliep aan uw dij. De arts attesteert dat er gynecologisch weinig te objectiveren valt en dat het verband tussen uw relaas van 2005 en de letsels die u nu vertoont, moeilijk te achterhalen is, te meer omdat de arts denkt dat de letsels die u vertoont wratten zijn. Bevreemdend is ook dat in dit attest sprake is van 1 persoon die u verkrachtte, hetgeen overeenkomt met uw verklaringen voor het CGVS (gehoor, p. 18,23), daar waar in de vragenlijst van het CGVS staat 'Ik werd (...) toen herhaaldelijk verkracht door de politieagenten', (vragenlijst CGVS; zie geschreven bijlage 'Asielrelaas'), hetgeen wijst op meerdere daders.

Voor wat betreft uw lidmaatschap van MDC kan het volgende worden opgemerkt. U verklaarde in 2000 te zijn toegetreden tot deze partij en nog altijd lid te zijn (gehoor CGVS, p. 19). U zei dat S.C., de leidster van de vrouwenliga van de MDC met wie u bevriend bent, (gehoor CGVS, p. 19-21) u een lidkaart stuurde toen u zich in het Verenigd Koninkrijk bevond en u legde deze lidkaart voor. Het is vreemd dat op deze lidkaart, die u –volgens uw verklaringen- werd opgestuurd toen u zich in het Verenigd Koninkrijk bevond en waarop bijdrageroosters van 2009 tot 2013 staan, als province 'Harare', als district 'Warren Park', als ward '15' en als branch '5' staan vermeld, alsof u zich in Zimbabwe bevond en niet in het Verenigd Koninkrijk. De vermelding dat de vinder van de kaart deze dient terug te sturen naar een adres in Harare, wijst hier eveneens op. In het licht van uw MDC lidmaatschap is het merkwaardig dat u –wanneer u gevraagd wordt of u Arthur Mutambara kent- aanvankelijk antwoordde dat hij lid is van de regering, en wanneer u gevraagd werd of hij iets met MDC te maken had, u zei dat u hem niet zo volgde (gehoor CGVS, p. 20). Nochtans stond hij in februari 2006 aan het hoofd van de MDC, en werd hij later de leider van een scheurpartij van MDC (zie informatie in het administratief dossier). Dat u daar niet van op de hoogte bent is vreemd, indien u werkelijk vanaf 2000 ononderbroken lid bent geweest van de MDC. Er kan overigens nog aan toegevoegd worden dat uw louter lidmaatschap (als steunend lid) zonder enige specifieke functie binnen de partij, op zich niet afdoende is (gehoor CGVS, p. 19) om te kunnen gewagen van een 'vrees voor vervolging' of een risico op het lijden van ernstige schade' bij terugkeer naar Zimbabwe. MDC is immers een partij die tot 2013 mee regeerde in Zimbabwe en die op dit moment nog altijd een grote rol speelt in het politieke landschap van Zimbabwe en deelneemt aan de verkiezingen. Hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat activisten van MDC met een specifiek profiel kunnen worden gearresteerd, is hoegenaamd geen sprake van een systematische vervolging van alle MDC-leden omwille van hun loutere steun aan de partij (zie informatie in het administratief dossier). U stelde overigens dat uw vriendin, S.C., die een leidende functie had bij de MDC vrouwenliga toen u er in 2005 deel van zou hebben uitgemaakt, nog steeds in Zimbabwe verblijft en ook nog steeds actief is binnen de MDC (gehoor CGVS, p. 19-20,23), hetgeen erop wijst zelfs leidinggevende figuren van de MDC aan politiek kunnen (blijven) doen in Zimbabwe.

Tot slot –en niet in het minst- kan nog worden opgemerkt dat u noch in de vragenlijst van het CGVS, noch tijdens het gehoor door het CGVS melding maakte van problemen die u in 2015-2016, bij uw terugkeer naar Zimbabwe, zou hebben gehad met de Zimbabwaanse autoriteiten of met wie dan ook, terwijl hiervoor nochtans werd opgemerkt dat u heel wat risico's nam bij uw terugkeer naar Zimbabwe in 2015. In de vragenlijst van het CGVS en tijdens het gehoor van de DVZ maakte u vreemd genoeg zelfs volstrekt geen gewag van uw recent verblijf (in 2015 en 2016) in Zimbabwe, terwijl dit toch wel een essentieel element is voor de beoordeling van de (actuele) vrees en het (actueel) risico dat u loopt bij terugkeer naar Zimbabwe.

U stelde in het kader van uw asielaanvraag te lijden aan een chronische ziekte, hetgeen geattesteerd wordt in een e-mail (dd.4/7/2016) van health adviser J.A. en in een medisch verslag (dd. 4/07/2016) van Dr. C.W. van het Milton Keynes Hospital in het Verenigd Koninkrijk. U stelde dat u hiervoor

levenslange medicatie nodig heeft, en dat u zonder medicatie niet kan overleven (gehoor CGVS, p. 23-24). Met betrekking tot het eventueel gebrek aan medische behandeling van uw ziekte in Zimbabwe, dient u zich echter voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen. U haalde geen andere elementen aan in verband met uw medische toestand die tot een andere beoordeling zouden kunnen leiden.

Uit al het voorgaande blijkt dat uw verklaringen over uw vervolging in 2005 en over uw huidige vrees bij terugkeer naar Zimbabwe niet kunnen overtuigen en dat u bijgevolg geen 'gegronde vrees voor vervolging', noch een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' aannemelijk wist te maken.

Voor wat de door u voorgelegde documenten betreft, kunnen nog volgende opmerkingen worden gemaakt. De medische attesten van Dr. W. (Verenigd Koninkrijk) en Dr. M., werden hierboven al besproken. De kopie van uw 'Medical Card' van de NHS in het Verenigd Koninkrijk voegt niet meteen iets toe aan uw asielaanvraag. De IND application registration Card (dd. 19/11/2009) toont enkel aan dat u toen geregistreerd werd als 'asylum claimant', maar zegt niets over het verdere verloop van de asielprocedure. De MDC lidkaart werd hiervoor ook al besproken en bevat bijdrageroosters tot 2013, waardoor uw eventueel recent lidmaatschap, laat staan engagement, is bewezen. De e-mail (en de kopie van het rijbewijs) van uw Britse vriend M.P., met wie u zei verloofd te zijn en te hebben samengewoond, en waarin staat dat u in gevaar zou zijn bij een eventuele terugkeer naar Zimbabwe, heeft slechts een zeer beperkte bewijswaarde, vermits het uw verloofde betreft, die verondersteld wordt loyaal tegenover u te zijn. Tot slot doen de foto's van de school waar u werkte en van de resten van uw familiehuis evenmin afbreuk aan het voorgaande, omdat zij uw verklaringen over uw ondergane vervolging en een eventuele toekomstige vervolging of risico, niet staven. Het door u bij aankomst op de luchthaven van Zaventem voorgelegd Zimbabwaans paspoort, dat door de luchthavenpolitie authentiek werd bevonden (zie hogervermeld verslag), bewijst uw identiteit en uw reis van Zimbabwe (via de luchthaven in Harare) naar Zuid-Afrika.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster "de schending aan van de wet, in het bijzonder van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikelen 48/4 in samenhang gelezen met de artikelen 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), 18 (recht op asiel) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009; schending van het beginsel *patere legem quam ipse fecisti* en van de zorgvuldigheidsplicht; schending van een substantiële vormvereiste voorgeschreven door artikel 7, § 1 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (convocatie van de advocaat)" aan.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Nopens de vluchtelingenstatus

2.4. Verzoekster herhaalt dat de verwerende partij de bestreden beslissing steunt op de volgende motieven:

“(1) verwerende partij twijfelt aan de ernst van de vrees omdat verzoekende partij slechts na 4,5 jaar asiel in het Verenigd Koninkrijk aanvraagde en weinig interesse vertonen in haar asielprocedure in het Verenigd Koninkrijk;

(2) verzoekende partij pas op 14 juni een asielaanvraag indiende terwijl zij eerder op 9 juni door de politie op Zaventem werd aangehouden;

(3) verzoekende partij keerde vrijwillig terug naar haar land van herkomst waardoor zij aangeeft dat zij geen gegronde vrees heeft of reëel risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling loopt temeer omdat zij voor het bekomen van een paspoort contacten had met de nationale overheden;

(4) verwerende partij aanvaardt niet dat verzoekende partij de schoolkinderen/militieleden enkel probeerde te overtuigen om het rechte pad te volgen; en

(5) verzoekende partij wel bewijst dat zij effectief lid is van MDC maar niet alles weet en daarom ongelooftwaardig is over haar politiek engagement.”

2.5. Verzoekster stelt dat *“de motieven één tot drie hierboven die verwerende partij weerhoudt met betrekking tot de asielprocedure in het Verenigd Koninkrijk (laattijdige indiening van de asielaanvraag en vergeten kennis van de procedure waaruit een gebrek aan interesse voor haar asielprocedure zou blijken) zijn irrelevant voor de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij in België”*. Echter verzoekster gaat er aan voorbij dat zij zelf aangaf dat haar asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als deze aangebracht bij de asielinstanties in het Verenigd Koninkrijk. *“(De redenen die ie in de UK aanhaalde voor ie asielaanvraag, waren dat dezelfde als deze die ze nu aanhaalt voor ie asielaanvraag?” “Ja het zijn nog steeds dezelfde redenen.”*; CGVS-verhoor p. 12-13). Het is dan ook een teken van zorgvuldigheid om na te gaan welke de uitkomst was van deze asielaanvragen. Dat deze asielaanvragen niet langer relevant zijn omdat verzoekster intussen naar Zimbabwe is teruggekeerd, wordt dan ook door verzoekster zelf tegengesproken tijdens het CGVS-gehoor.

2.6. Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar ze stelt dat het niet opvolgen van haar asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk geen invloed kan hebben op haar huidige asielaanvraag. Desinteresse in een lopende asielaanvraag is wel degelijk een indicatie dat verzoekster niet meent nog langer internationale bescherming nodig te hebben. Het verblijfsrecht in het Verenigd Koninkrijk van verzoekster was hierop gesteund, minstens geeft ze niet aan dat ze mogelijk op een andere grond in het Verenigd Koninkrijk kon verblijven.

2.7. Daarenboven kan dit *in casu* niet losgezien worden van de vaststelling dat verzoekster tijdens een lopende asielaanvraag - die, het zij herhaald, gesteund wordt op dezelfde motieven als de onderhavige asielaanvraag - in december 2015 vrijwillig terugkeerde naar haar land van herkomst en bovendien nog beroep deed op de (administratieve) hulp van de autoriteiten van Zimbabwe en deze ook heeft gekregen. Dit betekent op zich reeds dat uit verzoeksters asielmotieven, zoals ze uiteengezet heeft in het Verenigd Koninkrijk en voor de commissaris-generaal, geen nood aan bescherming kan worden afgeleid. Door vrijwillig terug te keren naar Zimbabwe meende verzoekster aldus zelf geen vrees voor vervolging te hebben.

2.8. Verzoeksters stelling met verwijzing naar "*UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, januari 1992, § 48*", dat het bezit van een paspoort op zich geen reden is om een asielaanvraag af te wijzen, heeft hiermee geen uitstaans nu verzoekster tijdens een lopende asielaanvraag beslist terug te keren naar Zimbabwe, wat een andere situatie uitmaakt dan het legaal vluchten. De bewering: "*In casu heeft verzoekende partij via motiveringskosten en netwerken haar documenten bekomen en gereisd (vriendin Muk.). Rekening houdende met de corruptie in Zimbabwe is dit een aannemelijke mogelijkheid en verklaring*" komt voor als een *post factum* bewering die bezwaarlijk kan worden aangenomen nu uit het CGVS-verhoor duidelijk blijkt dat verzoekster de gewone weg volgde om haar paspoort te verkrijgen. "*Wanneer ging ie eerste keer naar Harare ?*" "*In februari 2016, toen ik voor het paspoort vingerafdrukken liet nemen*". "*Waar ging ie naartoe om vingerafdrukken te laten nemen voor je paspoort ?*" "*In Makomba in Harare daar krijg je geboortecertificaten. Ze namen mijn vingerafdrukken*" "*Wat voor documenten had ie nodig voor het verkrijgen van een paspoort ?*" "*Birth certificate en ID had je nodig en dan had ik nog een huwelijkscertificaat*" "*Had je alle 3 die documenten ?*" "*Ja*" "*Heb je die nu nog ?*" "*Ja maar ik heb ze nu niet bij me*" "*Hoe heb ie die documenten (birth certificate, ID en huwelijkscertificaat) verkregen ?*" "*Mijn dochter C. had mijn documenten; ik ging ze daar halen*" "*Wanneer kreeg ie het paspoort dan ?*" "*In februari 2016 ik kreeg het in Harare en ik ging na nemen van vingerafdrukken terug naar Chegutu*". CGVS-verhoor pp. 7-8). Wel blijkt uit het verdere verloop van het CGVS-verhoor dat verzoekster voor haar visum werd bijgestaan.

2.9. Ten slotte stelt te bestreden beslissing nog terecht dat verzoekster: "*-ondanks uw bewering dat u nog steeds gevaar loopt in Zimbabwe (gehoor CGVS, p. 21)- u pas op 14 juni 2016 asiel vroeg in België, terwijl u reeds op 9 juni 2016 door de politie op de luchthaven van Zaventem werd tegengehouden (zie verslag BN/1602059/16 dd.9/6/2016 in het administratief dossier). U maakte op 9 juni 2016, toen u door de luchthavenpolitie werd geïnterpelleerd, geen melding van enig probleem in Zimbabwe en u verklaarde bovendien dat u voor de eerste keer het Afrikaanse continent verliet (zie hogervermeld verslag), wat volkomen in strijd is met uw bewering in het kader van voorliggende asielaanvraag dat u gedurende 10 jaar in het Verenigd Koninkrijk leefde (gehoor CGVS, p. 13). U verklaarde tegenover de luchthavenpolitie dat u via het internet een interessante reisbestemming heeft gezocht en België wilde ontdekken. De laattijdigheid van uw asielaanvraag en de vaststelling dat u gedurende 5 dagen voorhiel dat u als toerist België wilde bezoeken roept bijkomende vragen op bij de ernst van de door u ingeroepen asielmotieven in het kader van huidige asielaanvraag.*". Verzoekster was aldus bij haar aankomst niet van plan asiel aan te vragen terwijl ze met deze procedure wel bekend was.

2.10. Hoe dan ook, het CGVS gaat tijdens het CGVS-verhoor in op de grond van deze motieven en de bestreden beslissing motiveert *in concreto* waarom deze ook thans niet kunnen overtuigen.

2.11. Vooreerst, indien verzoekster leerkracht was, dan licht ze niet toe waarom dit niet als beroep wordt gemeld op haar paspoort maar wel dat ze boekhoudster is. Voorts - in zoverre ze toch leerkracht zou geweest zijn - kan inderdaad niet worden aangenomen dat een publieke school toelaat dat een '*guidance and counseling teacher*' een politiek discours tegen de overheid voerde, *in casu* leerlingen afraaide om jongerenmilities van de regeringspartij Zanu-PF te vervoegen (gehoor CGVS, p. 10-11, 14-15). Dit klemt te meer nu de aanleiding van verzoeksters beweegreden was dat de jongeren in slaap vielen tijdens de lessen omdat de jongerenmilities van Zanu PF hen opdrachten gaven tot laat na de schooluren. Verzoekster kan niet toelichten wat deze opdrachten inhielden, noch wie de opdrachten gaf,

noch concreet aan wie of waar de milities samenkwamen (gehoor CGVS, p. 14-15). Dergelijke informatie is nochtans cruciaal nu niet kan ingezien worden waarom verzoekster 500 leerlingen publiek zou aanspreken wanneer het om concrete studenten gaat. Ook is het niet aannemelijk dat verzoekende partij stelt dat ze “dacht” dat de opdrachten kwamen vanuit de regerende partij (gehoor CGVS, p. 15) wanneer ze anderzijds beweert dat ze zelf aangesloten was bij de oppositiepartij MDC. Immers van iemand met een dergelijk profiel kan toch minimaal verwacht worden dat ze geïnteresseerd is in wat er gebeurt met de personen uit de oppositie die deze jongeren “moesten mishandelen of zelfs doden”. Deze vage verklaringen zetten meteen ook verzoeksters politieke belangstelling laat staan politieke aansluiting op de helling. Dit klemte te meer nu verzoekster tijdens het CGVS-verhoor (p. 16) nog toevoegt *‘Ik zou niet weten wat ik met die namen had moeten doen als ze mij die hadden gegeven’* terwijl politieke informatie geenszins nutteloos is.

2.12. Ten slotte getuigt het van een grote naïviteit waar verzoekster stelt dat ze vermoedde dat er misschien leerlingen waren die haar raad hadden opgevolgd en niet langer de bijeenkomsten van de milities bijwoonden en dat deze leerlingen onder bedreiging van de leiders van de milities uw naam hadden gegeven (gehoor CGVS, p. 17). Immers indien verzoekster openlijk voor een bijzonder grote groep leerlingen (500-tal) in een overheidsschool een politiek discours voert tegen de Zanu-PF partij, dan kan enige reactie van de hen niet uitblijven. Echter zoals hoger gesteld kan niet overtuigen - en wordt ook door verzoekster niet aannemelijk gemaakt - dat de school zou toelaten dat een lid van een oppositiepartij de leerlingen publiek zou aanspreken op hun activiteiten voor de partij van de president en al zeker niet omdat de enige beweegreden is dat de jongeren in slaap vallen tijdens de lessen. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier kan immers blijken dat de Zanu-PF bijzonder goed gestructureerd is en de jongerenmilities hiervan deel uitmaken. Uit de vaststelling dat verzoekster dit niet concreet en slechts in uiterst vage termen toelicht kan slechts afgeleid worden dat verzoekster geen politiek verleden heeft en haar asielrelaas loutere beweringen blijven. De beweerde vervolging naar aanleiding van deze feiten heeft dan ook geen grond.

2.13. Hoe dan ook kan daarbij nog vastgesteld worden dat verzoekster deze arrestatie naar aanleiding van een schoolbijeenkomst eerst verbindt aan het aanspreken en opzetten van de ouders tegen de huidige regering (vragenlijst CGVS; zie geschreven bijlage ‘Asielrelaas’). Tijdens het gehoor door het CGVS wijzigde ze deze verklaringen in het aanspreken van (500) leerlingen op school waar niemand anders aanwezig was, ook geen ouders van leerlingen. Ook over het tijdstip van de arrestatie is verzoekster niet eenduidig terwijl kan verwacht worden dat ze weet of ze twee maanden na de toespraak voor de leerlingen gearresteerd werd, met name toen ze na een MDC meeting met de vrouwenliga naar huis ging (CGVS-verhoor) of naar aanleiding van een schoolbijeenkomst met de ouders (vragenlijst CGVS; zie geschreven bijlage ‘Asielrelaas’). Verder is verzoekster over de duur van de arrestatie eveneens strijdig (één week volgens de vragenlijst CGVS; geschreven bijlage ‘Asielrelaas’, terwijl ze op het CGVS verklaarde drie dagen opgesloten te zijn (CGVS-verhoor p.18-19)). De arrestatie van verzoekster is niet geloofwaardig.

2.14. Verzoeksters stelling dat ze Zimbabwe in 2015 opnieuw verlaten had nadat ze in een shopping centrum in Harare de politieman terugzag die haar in 2005 zou verkracht hebben (gehoor CGVS, p. 23) is niet te verzoenen met haar eerdere verklaringen dat niet wist wie haar verkracht had, noch of het iemand van de politie was en ze hem nooit heeft kunnen zien omdat het donker was (gehoor CGVS, p. 18). Voorts heeft verzoekster dit evenmin gemeld in de vragenlijst van het CGVS terwijl dit een essentieel feit betreft. Verzoeksters bewering dat de vrouw [van de DVZ] haar zei dat ze alles bij het tweede gehoor moest zeggen (gehoor CGVS, p. 23) kan gezien de ernst van deze feiten niet worden aangenomen.

2.15. Verzoekster legt nog een medisch attest neer van Dr. F.M. van 6 juli 2016 waarin sprake is van één persoon die haar verkrachtte, hetgeen overeenkomt met verzoeksters verklaringen voor het CGVS (gehoor, p. 18,23). Echter in de vragenlijst van het CGVS verklaarde ze *“Ik werd (...) toen herhaaldelijk verkracht door de politieagenten.”* (vragenlijst CGVS; zie geschreven bijlage ‘Asielrelaas’), hetgeen wijst op meerdere daders, wat nochtans een ernstige tegenstrijdigheid is. Verzoeksters verklaringen zijn dan ook op dit punt niet aannemelijk gemaakt. Het medisch attest vermeldt bovendien dat er gynaecologisch weinig te objectiveren valt en dat het verband tussen haar relaas van 2005 en de letsels die verzoekster nu vertoont moeilijk te achterhalen is, te meer omdat de arts denkt dat de letsels wratten zijn. Verzoekster brengt hiertegen geen argumenten aan zodat deze bevindingen staande blijven. Dat verzoekster haar HIV-besmetting hierbij heeft opgedaan blijft aldus eveneens een loutere bewering.

2.16. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat verzoekster noch in de vragenlijst van het CGVS, noch tijdens het gehoor door het CGVS, melding maakte van problemen die ze in 2015-2016 bij haar terugkeer naar Zimbabwe had. Evenmin wordt het overlijden (dood of moord) van haar broer en zus gemeld. Wat dit laatste betreft is niet aannemelijk dat verzoekster hiervan niet de hoogte zou geweest zijn voor haar terugkeer naar Zimbabwe, noch is aannemelijk dat verzoekster naast een loutere bewering geen nuttige toelichtingen geeft, noch enige objectivering. Zoals de bestreden beslissing nog opmerkt maakte verzoekster in de vragenlijst van het CGVS en tijdens het gehoor van de DVZ zelfs volstrekt geen gewag van een recent verblijf (in 2015 en 2016) in Zimbabwe, *“terwijl dit toch wel een essentieel element is voor de beoordeling van de (actuele) vrees en het (actueel) risico dat u loopt bij terugkeer naar Zimbabwe”*. Het verzoekschrift gaat op dit punt niet nader in.

2.17. Verzoeksters lidmaatschapskaart kan de geloofwaardigheid van een actief politiek verleden niet herstellen. De bestreden beslissing stelt terecht *“Voor wat betreft uw lidmaatschap van MDC kan het volgende worden opgemerkt. U verklaarde in 2000 te zijn toegetreden tot deze partij en nog altijd lid te zijn (gehoor CGVS, p. 19). U zei dat S.C., de leidster van de vrouwenliga van de MDC met wie u bevriend bent, (gehoor CGVS, p. 19-21) u een lidkaart stuurde toen u zich in het Verenigd Koninkrijk bevond en u legde deze lidkaart voor. Het is vreemd dat op deze lidkaart, die u –volgens uw verklaringen- werd opgestuurd toen u zich in het Verenigd Koninkrijk bevond en waarop bijdrageroosters van 2009 tot 2013 staan, als province ‘Harare’, als district ‘Warren Park’, als ward ‘15’ en als branch ‘5’ staan vermeld, alsof u zich in Zimbabwe bevond en niet in het Verenigd Koninkrijk. De vermelding dat de vinder van de kaart deze dient terug te sturen naar een adres in Harare, wijst hier eveneens op. In het licht van uw MDC lidmaatschap is het merkwaardig dat u –wanneer u gevraagd wordt of u Arthur Mutambara kent- aanvankelijk antwoordde dat hij lid is van de regering, en wanneer u gevraagd werd of hij iets met MDC te maken had, u zei dat u hem niet zo volgde (gehoor CGVS, p. 20). Nochtans stond hij in februari 2006 aan het hoofd van de MDC, en werd hij later de leider van een scheurpartij van MDC (zie informatie in het administratief dossier).”*. Verzoekster had dit moeten weten indien ze vanaf 2000 ononderbroken lid geweest is van de MDC. De geloofwaardigheid van een politiek profiel wordt hierdoor verder ondergraven.

2.18. Waar verzoekster meent dat verwerende partij naliet alle documenten correct te raadplegen ter voorbereiding van de beslissing, dient de Raad er op te wijzen dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Immers verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335). Een document dient bovendien, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*.

2.19. Verzoeksters asielrelaas is aldus op de hele lijn noch coherent, noch consistent, noch geloofwaardig. Verzoekster kan zich dan ook niet nuttig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.20. In zoverre verzoekster volhoudt lid te zijn van de MDC dan kan nog worden toegevoegd dat het louter lidmaatschap zonder enige specifieke functie binnen de partij (gehoor CGVS, p. 19), op zich niet afdoende is om te kunnen gewagen van een ‘vrees voor vervolging’ of een ‘risico op het lijden van ernstige schade’ bij terugkeer naar Zimbabwe. De bestreden beslissing stelt hierover als volgt: *“MDC is immers een partij die tot 2013 mee regeerde in Zimbabwe en die op dit moment nog altijd een grote rol speelt in het politieke landschap van Zimbabwe en deelneemt aan de verkiezingen. Hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat activisten van MDC met een specifiek profiel kunnen worden gearresteerd, is hoegenaamd geen sprake van een systematische vervolging van alle MDC-leden omwille van hun loutere steun aan de partij (zie informatie in het administratief dossier). U stelde overigens dat uw vriendin, S.C., die een leidende functie had bij de MDC vrouwenliga toen u er in 2005 deel van zou hebben uitgemaakt, nog steeds in Zimbabwe verblijft en ook nog steeds actief is binnen de MDC (gehoor CGVS, p. 19-20,23), hetgeen erop wijst zelfs leidinggevende figuren van de MDC aan politiek kunnen (blijven) doen in Zimbabwe.”*. Verzoekende partij brengt hiertegen geen informatie aan, laat staan informatie die een tegenindicatie kan vormen.

2.21. Verzoeksters vermelding van een chronische ziekte, geattesteerd in een e-mail van 4 juli 2016 van haar health adviser J.A. en in een medisch verslag van 4 juli 2016 van Dr. C.W. van het Milton Keynes

Hospital in het Verenigd Koninkrijk waarvoor ze levenslange medicatie nodig heeft en niet zonder kan overleven (gehoor CGVS, p. 23-24) is in het kader van deze asielaanvraag niet nuttig. Enkel kan opgemerkt worden dat aldus merkwaardig is dat verzoekende partij stelde dat ze naar Zimbabwe wilde terugkeren om zich eventueel in haar thuisland te vestigen maar ze om politieke (niet medische) redenen opnieuw gevlucht was. Zoals hierboven besloten werd heeft verzoekster niet aangetoond een nood te hebben aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.22. In de bestreden beslissing wordt aldus duidelijk toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt. De vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal in dit verband worden allerminst ontkracht door het verweer in het verzoekschrift.

2.23. Verzoekster beperkt zich voor het overige tot het veelvuldig aanhalen van door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, zonder evenwel in het minst *in concreto* te verduidelijken of uiteen te zetten op welke wijze deze door de bestreden beslissing zouden worden geschonden.

2.24. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend beroep geen ernstige poging heeft ondernomen om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers in wezen tot een theoretische uiteenzetting die geen afbreuk doet aan de pertinente en draagkrachtige vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die dan ook staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.25. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.26. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.27. In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in zijn land van herkomst, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RVS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.28. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.29. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Zimbabwe geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij voert dit ook niet aan.

2.30. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.31. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.32. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK